

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 218/2023
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужених Агенције за вођење спорова у поступку приватизације из Београда, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ... и Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1335/22 од 09.09.2022. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1335/22 од 09.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1335/22 од 09.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1334/21 од 22.12.2021. године, исправљеном решењем истог суда П1 1334/21 од 15.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности тог суда у односу на тужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације, као правног следбеника Агенције за приватизацију и Републику Србију. Ставом другим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да исплати тужиоцима АА износ од 4.000,00 евра, ББ износ од 2.800,00 евра, ВВ износ од 4.800,00 евра, ГГ износ од 5.600,00 евра и ДД износ од 600,00 евра, са каматом по есконтној стопи коју прописује Европска централна банка почев од 30.05.2009. године као дана доспелости потраживања до 25.12.2012. године, а затим по стопи прописаној Законом о затезној камати до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужена Република Србија да солидарно са туженом Агенцијом за вођење спорова у поступку приватизације исплати износе главнице,

са законском затезном каматом, како је то одређено у ставу другом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је предлог тужилаца за ослобађање од плаћања судских такси. Ставом петим и шестим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да тужиоцима надокнади парничне трошкове у износу од 522,760,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је одбијен захтев за накнаду трошкова парничног поступка преко досуђеног, а до траженог износа, за износ од 35.240,00 динара. Ставом седмим изреке, обавезани су тужиоци да туженој Републици Србији солидарно надокнаде парничне трошкове у износу од 100.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Гж1 1335/22 од 09.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужилаца и тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом у односу на тужену Агенцију за вођење спорова у поступку приватизације, у ставу другом, трећем, петом и седмом изреке. Ставом другим и трећим изреке, одбијени су захтеви тужилаца и тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, у делу става првог изреке, којим је у односу на њу потврђена првостепена пресуда у обавезујућем делу о главној ствари и парничним трошковима, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, нису испуњени наведени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, пошто солидарна обавеза Агенције за вођење спорова у поступку приватизације за спорну обавезу постоји због пропуста њеног правног претходника, Агенције за приватизацију, у поступку усвајања социјалног програма, као органа надлежаног за спровођење поступка реструктурирања послодавца тужилаца Компанија „Интернационал ЦГ“ Београд и „Генералекспорт“ Београд. О овом питању изражен је став у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1341/2016 од 31.01.2018. године, након одлуке Уставног суда Уж 2049/2013 од 04.10.2013. године, која је прихватила становиште изражено у одлуци Уж 4639/2012 од 08.05.2013. године и која има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој правној ситуацији као и подносиоци уставне жалбе у том предмету, сагласно одредби члана 87. Закона о уставном суду. Пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање исплате тражене накнаде у односу на Агенцију (пасивна легитимација, одговорност за накнаду штете, обим накнаде штете и рок застарелости потраживања).

Из изложених разлога, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа за дозвољеност ревизије меродавна је одредба члана 403. став 3. ЗПП. Овом одредбом прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета дана 07.11.2014. године од стране тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД. Тужиоци се налазе у положају обичних (простих) супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП, у којој ситуацији се вредност предмета спора меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког од тужилаца посебно. Највећа вредност појединачног захтева о коме је одлучено побијаним деловима другостепене пресуде је 5.600,00 евра, па како не прелази наведени имовински цензус, Врховни суд је оценио да је ревизија тужене недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић